

Convergència Balear: un nacionalisme vertader

Quan l'any 1982 UCD va començar a tenir problemes dins Madrid en diferents nivells del partit, a les Illes Balears es plantejà la possibilitat de crear un partit nostrat i nacionalista que tengués relacions amb l'estatal. Quan l'any següent UCD decidí que no aniria a les eleccions municipals i autonòmiques, els secretaris locals illencs tornaren a plantejar-se la formació d'un partit de nacionalistes centristes. Es deixà de costat la idea per tal de no dividir el CDS i Unió Mallorquina, que acabaven de començar a fer camí. Molts de nosaltres abandonàrem la política activa sense deixar de preocupar-nos per la crítica situació de les nostres Illes. Josep Melià i Gregori Mir, amb alguns altres, començàrem a plantejar-nos una opció futura que reunís totes aquelles persones de caire i tarannà centrista, liberal i nacionalista que no trobaven un espai polític on treballar. D'aquestes reunions va nàixer una bifurcació: un grup creà Unió Balear i d'altres com jo mateix ens incorporàrem al CDS, un partit que encara que tengués caire estatal duia una important càrrega de federalisme. La pràctica no va funcionar i un altre pic un grup sencer ens quedàrem fora de la política activa.

Com que encara té prou capacitat d'il·lusió i no creu que fer política sigui cercar un benefici personal sinó realitzar una tasca per la nostra comunitat, no vaig voler entrar dins un gran partit on hagués tengut nombroses possibilitats de bufar cullera.

Emperò, hi ha moments vitals en què cal plantejar-se nous objectius, unir-se al voltant de noves il·lusions, de noves aspiracions i de noves fites. Sabíem que a les nostres illes els dos partits majoritaris no havien creat cap projecte de país i per la seva pràctica semblava que se'ls havien acabat les idees. I encara som bon al·lot amb el PP i el PSOE, perquè dubt

molt que s'hagin plantejat alguna idea autòctona i autònoma, alguna projecte vàlid capaç d'aconseguir un benestar econòmic i cultural d'acord amb la nostra tradició i idiosincràsia com a poble illenc amb uns signes diferencials propis.

La complexa problemàtica de les Balears que va des de la monocultura turística en crisi, passant per una agricultura empobrida i subvencionada per acabar amb unes comunicacions dolentes i es-

Andreu Alfaro

casses que són vitals per a la nostra vida quotidiana, no ha estat mai ni plantejada pel govern central del PSOE ni pel govern balear del PP.

No vull caure en la queixa total, però crec que amb les meves esquemàtiques paraules es pot veure un panorama desolador de la realitat actual de les nostres illes. Per tot això, decidirem tornar a la política viva i lluitadora creant Convergència Balear, un partit liberal, progressista i profundament nacionalista que vol ser una força de revitalització moral amb unes idees específiques de com cal governar aquestes illes. Lluitaré perquè el nostre projecte polític i la nostra pràctica tornin a donar al poble la confiança amb l'honradesa i l'honestedat dels governants i que el fi de la seva gestió és el major benestar de tots els illencs.

Ara mateix hi ha un desencant cap a la tasca dels polítics. Quan qualcú diu que un polític roba o afavoreix determinades opcions en benefici propi, la majoria de la gent ho generalitza. Jo no vull acceptar que aquesta hagi de ser l'única realitat. Exigirem dels governants i dels gestors públics una absoluta transparència en les seves actuacions i començarem pel nostre partit i els nostres candidats. Cal començar a acceptar la crítica a les nostres realitzacions i a aprendre de les posicions dels altres perquè tenim clar que una de les bases de la democràcia és el respecte i la protecció de les minories.

Les dones i els homes de Convergència Balear basam els nostres esquemes d'actuació en dos pilars bàsics: el nacionalisme i el centrisme. Com a nacionalistes propugnam un compromís nacional que, rebutjant tota mena de sucursalisme, cerqui l'òptim aprofitament de tots els nostres recursos al servei de la comunitat balear. Som conscients que tenim una cultura pròpia i una economia singular. I dins aquesta idea de nacionalisme volem dir clarament que no ens fa por la idea de profunda autonomia, ni la de federalisme, ni tan sols la d'independència.

He intentat perfilar qualcunes de les idees que formen el nostre desig de futur polític perquè tenim una història, una cultura, una capacitat i uns mèrits suficients per a fer de les Illes Balears una de les millors comunitats autònomes.

Lluís Pinya

Candidat per Convergència Balear al Parlament

Dret enfront de raó d'estat

La polèmica sobre el debat al Congrés dels Diputats referent als privilegis dels parlamentaris per a declarar per escrit en les causes penals a què fossin citats com a testimonis, posa de manifest la percepció, per part de l'opinió pública, de la gravetat d'aquesta resolució si es du a terme en els terminis previstos. Serien dos mil els ciutadans cogaudidors d'aquest privilegi de totes totes insostenible des del principi d'igualtat davant la Llei que ha d'inspirar qualsevol procediment penal fonamentat en l'Estat de Dret; significaria, en definitiva, una tornada parcial a l'arbitrarietat judicial preexistent a la divisió de poders de la Revolució Francesa, on, en l'Antic Règim, el primer i el segon Estat, i a causa del seu privilegi personal, estaven exempts de l'obligació de declarar en els termes previstos per al comú dels mortals.

Els arguments de la meua oposició a l'acord adoptat al Parlament són d'índole política, processal i social. D'índole política perquè, si ja és difícilment comprensible que, tal com recull l'article 411 de la Llei d'Enjudament Criminal, el rei, la seva consort, el príncep hereu i el regent del regne, no tenen l'obligació de concórrer a la crida judicial amb la qual cosa, eventualment, no poden ser citats com a testimonis de fets delictius dels quals puguin tenir coneixement i d'aquesta manera dificultar el coneixement de la veritat (i un exemple el vam tenir en el procés obert per la jurisdicció militar contra els golpistes del 23-F, en el qual el Tribunal es va negar a citar al rei perquè testifiqués, molt més difícil d'entendre és que la resta de la cort, de ministres, presidents i un llarg etcètera que arriba inclús als arquebisbes i bisbes, estiguin exempts de l'obligació de declarar en persona. El col·lectiu dels intocables adquireix tal magnitud que la comparació amb l'Antic Règim anteriorment descrit adquireix plena carta de naturalesa.

D'índole processal perquè en la investigació sumarial s'obre la possibilitat, en testificar per escrit i sense la presència del Jutge ni de les parts, que el depositant no contesti per ell mateix a les preguntes que se li

presenten i, així, en l'anomenat *cas Amado* per posar un exemple, ens queda a tots el dubte de si el qüestionari ha estat respost pel president González o per algun dels seus assessors legals en substitució. Però per si encara fos poc, s'infringiria el fonamental principi de contradicció entre les parts, és a dir, que qualsevol de les altres parts judicials repreguentessin al testimoni sobre aspectes no suficientment aclarits i, més encara, perquè havent de ser la prova testifical objecte de valoració en el seu conjunt, es priva al Tribunal d'elements necessaris tals com titubejos, gesticulacions, enrogiments o qualsevol altra manifestació física que acompanya a l'expressió verbal del testimoni i que en el seu conjunt determinen la veracitat d'aquest.

D'índole social perquè ja, malgrat el poc temps transcorregut des del debat parlamentari, l'efecte indirecte es comença a notar en el cos social. A manera d'exemple, en una recent reunió de presidents de juntes de seguretat d'entitats bancàries a Euskadi, van sol·licitar dels fiscals que els treballadors siguin relegats de l'obligació de testificar en persona i a més comparèixer amb un número distintiu en lloc de la seva identificació personal, en els procediments que s'instrueixin per determinats delictes que tinguin com a lloc de comissió oficines bancàries. Com es pot veure la taca d'oli de les prerrogatives es pot escampar fins a l'infinit. No voldria acabar aquest article sense fer-me una pregunta oberta sobre l'autèntic primer destinatari del privilegi votat en el Congrés. Atès que l'ex-ministre i actual diputat, Barrionuevo, ha manifestat públicament la seva intenció d'anar, en qualsevol cas, al procés dels GAL, ¿no serà l'ex-vice-president Guerra qui tracti d'eludir la seva presència en el judici obert per les suposades irregularitats financeres del seu germà Juan?; ¿no és, en conclusió, el Partit Socialista, únic defensor a ultrança d'aquesta reforma legal qui tracta de dificultar una investigació que en el fons afecta el finançament del seu propi partit?

Txema Montero

Ex-eurodiputat per Herri Batasuna